ការប្រើប្រាស់ជីៈ

ការប្រើប្រាស់ជីតាមបច្ចេកទេស នឹងនាំឱ្យទទួលបានទិន្នផលខ្ពស់ ព្រមទាំងគុណភាពផ្លែល្អ។ កម្រិតជីដែលអាចប្រើប្រាស់គឺ ៧៥ : ៣០ :១០០ គ.ក្រ/ហ.ត នៃ N : P_2O_5 : K_2O ។ ការប្រើប្រាស់ជីអាចលើសពីនេះ អាស្រ័យទៅតាមកម្រិតជីជាតិរបស់ដី។ ការបាចជីអាចចែកជាបីលើក គឺទ្រាប់បាតមុនដាំ (៥០%) បំប៉នលើកទីមួយពេលចេញផ្កា ២៥% និងបំប៉នលើកទីពីរក្រោយប្រមូលផលលើកទីមួយ ២៥% នៃជីទាំងបីប្រភេទ។

ការប្រមូលផល

នៅពេលផ្លែចាប់ផ្តើមប្រែទៅពណ៌ក្រហមបាន ១០% - ២០% ឬនៅរយៈពេល ២០ -២៥ ថ្ងៃក្រោយចេញផ្លែគេអាចធ្វើការប្រមូលផលបាន។ ការប្រមូលផលនៅដំណាក់កាលនេះ គឺអាចជួយកាត់បន្ថយការខូចខាតពេលដឹកជញ្ជូនបានមួយចំណែក និងអាចរក្សាទុកផ្លែបានច្រើនថ្ងៃ។

ការទុកដាក់ក្រោយពេលប្រមូលផល

ការបាត់បង់ក្រោយពេលប្រមូលផល អាចបណ្តាលមកពីកត្តាពីរ គឺទីមួយការបម្រែបម្រួលសារធាតុចិញ្ចឹមក្នុងផ្លែ និងទីពីរការខូចខាតដោយការប៉ះទង្គិច។ ដើម្បីជៀសវាងការបាត់បង់នេះ កសិករគួរធ្វើការប្រមូលផលទុកដាក់ និងដឹកជញ្ជូនឱ្យបានសមស្រប និងជាពិសេសត្រូវរើសផ្លែដែលខូចដូចជាស្អុយ មានជម្ងឺ មានសត្វល្អិតបំផ្លាញ ជាំ ឬប្រេះ ដាក់ដាច់ដោយឡែកពីផ្លែដែលល្អ។

រៀបចំដោយ មជ្ឈមណ្ឌលរុក្ខជម្រើសវិទ្យា

វិទ្យាស្ថានស្រាវជ្រាវ និងអភិវឌ្ឍន៍កសិកម្មកម្ពុជា (CARDI)

ពូជប៉េងប៉ោះ នាងពេជ្រ

Neang Pich

វិទ្យាស្ថានស្រាវជ្រាវ និងអភិវឌ្ឍន៍កសិកម្មកម្ពុជា
Cambodian Agricultural Research and Development Institute

ប្រវត្តិរបស់ពូជ

ពូជប៉េងប៉ោះ " **នាងពេជ្រ** "ត្រូវបានរំដោះដោយវិទ្យាស្ថានស្រាវជ្រាវ និងអភិវឌ្ឍន៍កសិកម្មកម្ពុជានាចុងឆ្នាំ ២០០៦ បន្ទាប់ពីបានធ្វើការពិសោធន៍រយៈពេលប្រាំមួយរដូវ (បីឆ្នាំ) កន្លងមក។ ពូជនេះមានប្រភពដើមចេញពីស្រឡាយ CLN2498A របស់មជ្ឈមណ្ឌលអាស៊ីស្តីពីការស្រាវជ្រាវ និងអភិវឌ្ឍន៍ដំណាំបន្លែ (AVRDC) ។

លក្ខណៈពិសេសៗរបស់ពូជ " នាងពេជ្រ "

ការលូតលាស់

ពូជ " **នាងពេជ្រ** " ជាពូជលូតលាស់មានកំណត់ បានន័យថា ក្រោយការប្រមូលផល ដើមរបស់វានឹងងាប់។ ពូជនេះមានកំពស់ចាប់ពី ៦០ ស.ម ទៅ ១០០ ស.ម ដែលចាប់ចេញផ្កានៅរយៈពេល ៥៥ ថ្ងៃ ចេញផ្លែនៅរយៈពេល ៦២ ថ្ងៃ និងចាប់ផ្តើមទុំនៅរយៈពេល ៨៥ ថ្ងៃ ក្រោយថ្ងៃដុះ។ គេអាចធ្វើការប្រមូលផលចំនួនពីរលើក ដោយលើកទីមួយអាចចាប់ផ្តើមនៅរយៈពេល ២០-២៥ ថ្ងៃក្រោយចេញផ្លែ និងលើកទីពីរនៅរយៈពេលមួយសប្តាហ៍ ឬពីរសប្តាហ៍ក្រោយប្រមូលផលលើកទីមួយ។

ភាពធន់នឹងកំដៅ

ជាទូទៅកសិករធ្វើការដាំដុះដំណាំប៉េងប៉ោះចាប់ពីរដូវទឹកសម្រក ឬរដូវរំហើយ (តុលា -មករា) តែសម្រាប់ការដាំដុះក្នុងរដូវក្តៅ (កុម្ភៈ-ឧសភា) តែងតែជួបប្រទះនូវការខូចខាត ដែលបណ្តាលមកពីអាកាសធាតុក្តៅខ្លាំងធ្វើឱ្យដំណាំជ្រុះផ្កា និងអត្រាដាក់ផ្លែទាប។ ដោយឡែកពូជ " **នាងពេជ្រ** " អាចដាំដុះបានទាំងនៅរដូវទឹកសម្រក និងនៅរដូវក្តៅ។ ការធន់នឹងកំដៅនេះអាចដោយសារពូជនេះមានឫសច្រើន ហើយចាក់ចូលជ្រៅទៅក្នុងដី។

ភាពធន់នឹងជម្ងឺ

ពូជប៉េងប៉ោះ " **នាងពេជ្រ** " មានភាពធន់ទ្រាំទៅនឹងជម្ងឺវីរុសលឿងរួញស្លឹក ដែលជាជម្ងឺធ្ងន់ធ្ងរមួយដល់ដំណាំប៉េងប៉ោះ។

ការទុកគ្រាប់ដាំបន្ត

ពូជប៉េងប៉ោះ " **នាងពេជ្រ** " ជាពូជដែលអាចរក្សាគ្រាប់ពូជទុកដាំដុះនៅរដូវបន្តបន្ទាប់ទៀតបាន មិនដូចជាពូជអ៊ីប្រ៊ីដទេ។

ទិន្នផល

ទិន្នផលរបស់ពូជ " **នាងពេជ្រ** " អាចខ្ពស់ជាងទិន្នផលរបស់ពូជអ៊ីប្រ៊ីដមួយចំនួនដែលកសិករទិញពីផ្សារ។ ក្នុងរដូវក្តៅ បានផលជាមធ្យម ១៩ តោនក្នុងមួយហិកតា ឯក្នុងរដូវរំហើយ បានរហូតដល់ ៣០ តោនក្នុងមួយហិកតា។

លក្ខណៈផ្លែ

ផ្លែមានរាងពងក្រពើ មានទម្ងន់ជាមធ្យម ៥៥ ក្រាម។ នៅពេលខ្ចីផ្លែមានពណ៌បៃតង និងមានពណ៌ក្រហមនាពេលទុំ។ សាច់ខាងក្នុងពណ៌លឿងទុំ។ នាពេលទុំ ផ្លែប៉េងប៉ោះពូជនេះមានរសជាតិឆ្ងាញ់។ មានកម្រាស់សាច់មធ្យមដែលអាចធន់ទ្រាំនឹងការប្រេះផ្លែ សមស្របសម្រាប់ការហូបជាបន្លែស្រស់ដូចជាធ្វើឡុកឡាក់ជាដើម និងមានបរិមាណសារធាតុខនិជចិញ្ចឹមប្រមាណ ៥,៥% ។ ផ្លែដែលស្រគាលអាចរក្សាទុកបានដល់ ១២ ថ្ងៃ ក្នុងសីតុណ្ហភាពធម្មតា ។

វិធីសាស្ត្រដាំដុះ
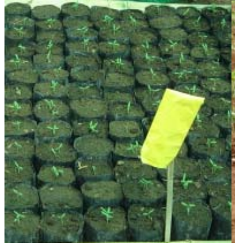
កូនប៉េងប៉ោះត្រូវបណ្តុះនៅលើកន្ទោងរហូតដល់អាយុបាន ២០ ទៅ ៣០ ថ្ងៃទើបយកទៅដាំ។ ចន្លោះពីដើមមួយទៅដើមមួយគឺ ៥០ ស.ម និងចន្លោះជួរគឺ ១០០ ស.ម។ រងដំណាំមានទទឹង ១ ម បណ្តោយ ៥ ម និងកំពស់ ២០ ស.ម។ ចំពោះការដាំដុះក្នុងរដូវវស្សា (ឧសភា-សីហា) ទាមទារឱ្យមានការលើករងកំពស់ ២៥-៣០ ស.ម ហើយប្រសិនបើអាចគ្របរងដោយគម្របចំបើង ឬផ្លាស្ទិចរឹតតែប្រសើរ។ នៅពេលដំណាំចាប់ចេញកញ្ចុំផ្កា (ប្រមាណពីរសប្តាហ៍ក្រោយដាំ) ត្រូវចាប់ផ្តើមដោតទ្រើង ឬចំណារដើម្បីទប់ដើម និងចង្កោមផ្លែកុំឱ្យបាក់នៅពេលផ្លែរបស់វារីកធំ។ ក្នុងផ្ទៃដីមួយហិកតា គេត្រូវការគ្រាប់ពូជប្រមាណ ២០០ ក្រាម ទៅ ៣០០ ក្រាម សម្រាប់ចន្លោះគុម្ពដូចខាងលើ។ ក្នុងផ្លែមួយចង្កោមគួរទុកត្រឹម ៤-៥ ផ្លែដើម្បីឱ្យផ្លែធំល្អ និងក្នុងមួយដើមគួរទុក ៥-៦ ចង្កោម បើមានដើមបែកច្រើនយើងគួរធ្វើកាត់វាចោលខ្លះ ។